

Holocaustul la mișto?
Holocaustul vesel?
Holocaustul la români?
Holocaustul ca nostimadă?
Holocaustul de trei parale?...
Holocaustul *pris à la légère*?

Cum să-l numesc ca să se potrivească mai bine?!

Cine nu cunoaște această minunată vorbă? „*Aici suntem la porțile Orientului, unde nimic nu este luat în serios*”! Pe franțuzește, în gura celebrului Raymond Poincaré: „*Nous sommes ici aux portes de l’Orient, ou tout est pris à la légère*”!

Unii, cei mai mulți, văd în citatul de mai sus o evaluare lucidă a defectelor neamului nostru românesc, propriu zis un blam la adresa noastră a românilor, un vot de neîncredere dat de spiritul occidental mentalității românești, stilului românesc de a trăi și acționa, vecin cu neseriozitatea, inconsistența, lipsa de principialitate, nepăsarea față de rigorile legii și ale disciplinei, ale ordinii! Și câte și mai câte nu încap sub umbrela acestui verdict: suntem un neam de oameni care luăm totul *à la légère*?!

Chiar și Holocaustul, evenimentul cel mai tragic din istoria lumii, cum îl consideră atâta lume bună și bine informată, Holocaustul la care am fost obligați să luăm și noi parte, noi l-am luat... l-am luat la *mișto*!, îmi vine să zic cu această vorbă despre care nimeni nu știe cum s-a pripășit în graiul nostru! Dar cât ne este de utilă!... Tot încercăm, de câteva generații să scăpăm de ea, dar nu reușim! Nimeni nu poate scăpa de umbra sa!... Mișto-ul fiind proiecția românească inevitabilă asupra lumii, ar putea spune cineva mai pripit să generalizeze. Prea mult n-ar greși!

Cum vine aia să iei ditamai holocaustul la mișto, să-l iei peste picior, să-l iei *à la légère*?!

Am avut deseori acest sentiment, pe parcursul documentării mele „fortuite” în materie de Holocaust petrecut în România, la români. Căci documentare se cheamă să stai de vorbă și cu martori oculari, participanți propriu ziși la acele evenimente și situații. Din păcate mărturiile orale, pentru care nu ai consemnarea scrisă, eventual sub semnătură la notariat, nu prea au valoare probatorie, astfel că nu am rămas decât cu ele în suflet, în minte, toate adunându-se sub ideea că și Holocaustul din România s-a desfășurat *à la roumaine*, a fost *pris à la légère*, în bășcălie, la mișto...

Am tot căutat ecoul acestei stări de fapt în documente și nu am găsit decât dovezi indirecte, cu care nu puteam emite pretenția de a fi crezut... Iată însă că zilele faste pe care le trăim, zile „speciale”, de speranță și de așteptare a bucuriei cu care rețrăim an de an minunea din urmă cu 2012 ani, pentru mine s-au împlinit pe deplin și în modul cel mai dorit, mai așteptat: **a apărut documentul!** Documentul potrivit căruia mi se confirmă sentimentul, încredințarea apriorică așa zice, că românii nu erau și nici nu au fost în stare să participe **ca lumea** la o treabă atât de serioasă ca holocaustul, ca genocidul! Îi depășea gravitatea situației! Nu li se potrivea! Nu puteau s-o facă de-a adevăratelea, ci numai de mântuială, de ochii lumii,

de ochii comisarilor europeni de atunci, veniți nu de la Bruxelles, ci de la Berlin! Nicio diferență!...

Țin unii să demonstreze cu orice preț că am participat și noi la Holocaust! Ba unii zic că aici la noi a debutat! Că noi l-am inventat pe holocaust! Și dau și cifre! Cifre pe care eu oricând le pot dovedi mincinoase sau cel puțin eronate! Și refăcând calculele care ne sunt prezentate, dar păstrând metoda de calcul, eu oricând pot demonstra că noi, românii, nu am ucis (numai) 400.000 (patru sute de mii) de evrei, ci mult mai mulți, peste un milion și jumătate!... Vorbesc serios! Cine nu crede să-mi ceară socoteala, explicații!

Până atunci să prezint documentul. Este vorba de o carte, care a împlinit 13 ani de când a fost tipărită, și i-a mers bine până acum, nu a văzut nimeni cât e de importantă! Cât pe ce să-mi scape și mie! Dar Domnul a vrut altfel și am dat de ea și am citit-o, cu oarecare neîncredere, căci are un titlu care m-a făcut să o las deoparte, necitită, ani de zile: ***Dosarele Suferinței***, apărută la Editura Bucovina viitoare, anul 1999. Iar suferințe evreiești de-alea inventate?!, mi-am zis....

Cartea are două părți, fiecare cu autorul ei: ***Martori ai secolului***, de Ilie Ilisei și ***Ocotitorul jidanilor***, scrisă de însuși ocotitorul respectiv: Ioan D. Popescu. Vom vorbi pe larg despre această carte într-o „emisune viitoare”! Deocamdată mă rezum la subiect, la titlul acestor rânduri, adică la al doilea text. Și fac precizarea cea mai importantă: Autorului i-a fost recunoscută calitatea de cavalier al adevărului și al dreptății, al omeniei, în Israel, la Ierusalim, unde numele său este onorat și omagiat, împreună cu copacul care a fost sădit ca semn de veșnică pomenire pentru că a fost un veritabil „**drept între popoare**”, cum se numește această distincție. (În paranteză fie spus, bănuiesc că e vorba de o traducere infidelă, ca orice traducere, căci expresia ca atare sună cam aiurea pe românește... Când va fi să primesc și eu această distincție, măcar post mortem, probabil că o să fac o propunere de revizuire a traducerii! La nevoie, se poate face și mai devreme...)

Cu alte cuvinte, gașca de bugetivori de la Institutul de Cercetare a Holocaustului din România, inclusiv colaboratorii din străinătate, alde Radu Ioanid și alte pușlamale, nu mai pot strâmba din nas, cu superioritate academică(!), cum că sursa nu e demnă de încredere!

Și iată ce spune sursa, fost chestor de jandarmi la Tiraspol, pe timpul Holocaustului din Transnistria, având răspunderea directă pentru soarta evreilor evacuați în Transnistria și cazați în Tiraspol. Nota bene: Aceștia sunt termenii corecți: ***evacuați*** și ***cazați***! Citez deci:

„În primăvara anului 1944, odată cu precipitarea evenimentelor de pe front, am primit ordin să repatriez orfanii de ambii părinți în vârstă de până la șaisprezece ani. Cum orfanii nu aveau acte, actele se întocmeau în baza mărturiei unor rude apropiate. Am întocmit niște borderouri și-n dreptul fiecărui nume se adunau câte două semnături care atestau vârsta de până la șaisprezece ani a orfanului care urma să fie repatriat. Și, lucru *nostim* (sublinierea mea - I.C.), în felul acesta aproape întreg ghetoul a fost repatriat. Soțul atesta pentru soție și invers, tatăl pentru copil, acesta pentru tată ori pentru bunic, bunicii devenind în acte... copii care mai au binișor până la majorat.

Constituiți în convoaie, imbarcați în trenuri și însoțiți de câte un pluton comandat de câte un subofițer destoinic, evreii s-au întors în orașele României.” (pagina 107)

Textul mai poate fi citit de câte ori vreți, este fără fisură! Adică nu poate rima nicicum cu ideea de represalii sângeroase, abuzuri inumane, bestialitate etc. Cine îi cunoaște pe evrei își poate ușor imagina cât au glumit aceștia, ce mișto au făcut pe seama declarațiilor date în fața Chestorului Popescu! Ioan Popescu! Nici că se putea un nume mai potrivit pentru semnificația profund românească a faptelor sale: cam în această notă s-au petrecut persecuțiile și represaliile anti-evreiești din vremea lui Antonescu. În **nota de mișto** în care s-a alcătuit tabelul cu evreii orfani de ambii părinți până în șaisprezece ani! Ce comedie faină s-ar putea face pe acest subiect: ***Lista lui Popescu!*** Și puse pe două coloane: ***Lista lui***

Schindler și Lista lui Popescu! Și de comparat ce a pățit fiecare pentru criteriile aplicate în alcătuirea listei!

Ideea că avem de-a face cu un caz izolat nu ține! Este clar că Ionică al nostru nu s-a temut că se va afla de stratagema sa și că o va păți! O clipă nu i-a trecut prin minte că i se va cere socoteală pentru gestul său! Că încalcă vreun consemn militar, scris sau nescris, sau că se va găsi cineva să-l toarne! Așadar, gestul său nu intra în contradicție cu contextul, cu atmosfera în care se trăia și se supraviețuia în Transnistria!

Las pentru altă dată alte comentarii și citez mai departe, discuția căpitanului Popescu cu un evreu din alt ghetou, cel de la Berșad:

„ - **Povestiți-mi mai departe!...**

- **Domnul căpitan Mihail reușește să ne ațâțe pe unii împotriva celorlalți, ceea ce nu-i greu în situația în care ne aflăm. Este înconjurat de o clică de ticăloși, toți evrei (s.n., I.C.), iar aceștia hotărăsc cine și unde merge la lucru, cui i se dă locuință. Tot ei îi procură căpitanului fete de treisprezece-patrusprezece ani.**

Numele Mihail îmi era total necunoscut. Bănuiam că este rezervist. Un ofițer activ nu s-ar fi putut preta la asemenea acte înjositoare care jignesc noțiunea de om. Să lovești un om nevinovat, un invalid lipsit cu totul de apărare, să-ți bați joc de un copil înseamnă ceva cu totul *iesit din comun* (s.n., I.C.).

Cele povestite m-au zguduit într-atât încât, imediat, m-am prezentat la raport la generalul Iliescu. Peste câteva zile, după o anchetă serioasă, căpitanul Mihail a fost arestat.” (pag. 126)

Teribil de importantă și această mărturie: Așadar și generalul Iliescu, superiorul lui Ioan D. Popescu, era tot un... drept între popoare! Deci căpitanul Popescu nu era un caz izolat, tovarășe Ioanid! Însuși George Alexianu, guvernatorul de temut al Transnistriei și superiorul celor doi, este prezentat de autor ca fiind din același soi de oameni-oameni!

Un caz izolat era netrebnicul de Mihail! Dar mai netrebnici decât Mihail al nostru sunt evreii noștri care au descris apoi abuzurile de la ghetoul din Berșad, săvârșite de acest mizerabil, dar au omis să spună ce s-a întâmplat cu Mihail, au omis să spună despre intervenția autorităților, au omis să spună ceva despre acoliții săi evrei, cu toții la un loc niște netrebnici! Iar asta rezultă numai din depoziția lui Ioan Popescu. Mărturiile evreiești despre Berșad te fac să crezi că așa se petreceau lucrurile în toată Transnistria și că toți românii erau niște persoane de teapa acestui Mihail!... Niciun evreu care s-a plâns de abuzurile de la Berșad nu spune că acestea au fost curmate la intervenția energetică a autorităților!... Evrei nemernici prin omisiune!

În fine, al treilea citat. Este vorba de procesul politic care i s-a intentat lui Ioan D. Popescu după 1950. Deh, făcuse parte din jandarmeria burghezo-moșierească. După un an de detenție în condiții de exterminare, de genocid propriu-zis, ajunge și la proces. Este adus ca martor fostul director al ghetoului din Tiraspol, evreul Goltzman. Iată câteva frânturi din declarația acestuia despre șeful jamdarmilor, adică principalul regizor al infernului transnistrean:

„Venea des, în control, prin lagăr. Întotdeauna discuta cu noi și ne ajuta atunci când avea cum s-o facă. M-a luat cu el la Guvernatorul Alexianu ca să ni se asigure hrana cu alimente pe care să le putem procura la preț oficial. Guvernatorul a aprobat.(...) Garda care ne păzea era pusă, de fapt, să ne apere de cei din exterior care ar fi fost dispuși să ne facă vreun rău. (s.n. I.C.) Noi aveam bilete permanente de liberă circulație prin oraș și mergeam chiar și la cinematografe. (...) A pedepsit și schimbat întreaga gardă pentru că, la un control, a găsit doi nemți în lagăr. (...) A salvat de la moarte un tren cu copii orfani care veneau de la Bălți pentru repatriere, iar nemții vroiau să-i extermine. Pe mulți evrei i-a ajutat să capete servicii, iar pe unul, Fux Bernard, l-a făcut director al oficiului de export.” (pag.185)

Așadar se confirmă informația pe care mi-a dat-o cândva Simion Ghinea, comandant legionar și participant la război în trupele de risc maxim al „spărgătorilor de cazemate”: **în Transnistria, jandarmii români îi păzeau pe evrei nu ca să nu fugă, nu ca să nu evadeze, ci ca să nu vină peste ei persoane „dispușe să le facă evreilor vreun rău”**. Adică nemți sau ucrainieni. În mod deosebit ucrainienii îi vâneau pur și simplu pe evrei, localnici sau evacuați din România, ca să se răzbune de răul pe care evreii comuniști l-au făcut în Ucraina. Pe seama evreilor se pune și azi moartea a zece milioane de ucrainieni, prin înfometare sistematică, în deceniul 1930.

De altfel, purtarea execrabilă a evreilor din Bucovina și Basarabia în timpul celor 12 luni de ocupație sovietică – din iunie 1940 până în iunie 1941, a fost și cauza propriu zisă a evacuării lor în Transnistria. Holocaustologii specialiști în participarea românească la uciderea celor șase milioane de evrei trec sub tăcere motivația oficială, nu îndrăznesc s-o pună în discuție, s-o contrazică, să-i dovedească netemeinicia: **„Am fost nevoit să evacuez evreii din Basarabia și Bucovina, pentru că din cauza oribilei lor purtări din timpul ocupației acestor pământuri românești de către ruși, populația era atât de îndârjită împotriva lor, încât fără această măsură de siguranță, ar fi dat naștere la cele mai odioase pogromuri.”** (Ion Antonescu, în scrisoare adresată lui H.Clejan, prietenul său evreu...)

Am fost de-a dreptul uluit să aflu din această carte, din primul text, al lui Ilie Ilisei, că evreii s-au purtat cu românii mai rău decât armata de ocupație sovietică: **„Pe 2 iunie 1940, primim ordin să ne regroupăm la Vatra Dornei. Rămâne la Cernăuți doar o companie de jandarmi condusă de colonelul Grosu, care ni se alătură după ocuparea Bucovinei de către ruși. Compania supraviețuiește mâniei evreilor cernăuteni datorită tancurilor rusești de ocupație care o protejează.”** (s.n. I.C.)

- Nu pricep de ce-au vrut evreii să ne omoare! Nu pricep de unde și de ce atâta ură împotriva noastră!

Colonelul Grosu nu știe, încă, nimic despre incidentele similare de care au avut parte trupele românești în retragere.” (pag.46)

Așadar, în retragerea din Basarabia și Bucovina, în iunie 1940, evreii au atacat români. Pe unii i-au ucis bestial, pe alții i-au batjocorit. Știam asta. Ce nu știam este că alți români și-au salvat viața grație „tancurilor rusești de ocupație”! **Trupele sovietice, rusești, care i-au apărat pe români de evrei în Bucovina și Basarabia!... Ce rușine!**

„Nu am auzit să fi existat un singur evreu atunci, acolo, în Basarabia-Bucovina, în Săptămâna Roșie (28 iunie - 3 iulie 1940), care să fi protestat verbal, necum să se opună coregionarilor beți de ură (ură de rasă, nu de clasă), care s-au dat la acte de pură bestialitate. Victime: Românii militari în retragere, Românii civili porniți în refugiu.” (Paul Goma, *Basarabia și „Problema”*) Evrei mizerabili! Buni de împușcat! Nu de evacuat în Transnistria!...

Din păcate, după un an, când administrația românească a revenit în Bucovina și Basarabia, nu s-a putut stabili exact care au fost evreii aceia mizerabili! Neputând fi identificați criminalii, s-a trecut la măsura logică: evacuarea tuturor evreilor! În felul acesta se putea ști că au fost evacuați și evreii trădători, neloiali, vinovați față de statul român, evrei bolnavi de anti-românism!... Evrei ne-oameni!

Au fost însă și evrei nevinovați printre cei evacuați! Poate că cei mai mulți erau evreii nevinovați! Tocmai de aceea regimul de care au avut parte în Transnistria a fost unul plin de omenie, de compasiune chiar! (...Știu bine ce vorbesc și ce sens au cuvintele *omenie* și *compasiune*!)

Așa se face că majoritatea evreilor care „evadau” din Transnistria făceau tot posibilul să ajungă în ...România, la București mai ales, sau de unde erau. Cu câteva excepții, puține, dar spectaculoase. Cum ar fi tatăl lui Norman Manea, care pleacă fără probleme din Transnistria,

și trece cu mari riscuri linia frontului la ruși... În urma sa, familia nu risca nimic, nu pățește nimic, nimeni nu le reproșează trădarea tătanelui.

Numai feciorul său, peste ani, îi va lua apărarea într-un text confuz, numit roman, în care ne povestește, dar nu ne explică cum era posibil ca familia sa, „deportată” în Transnistria, să primească vizita din România a unor prieteni, pe care să-i mai și găzduiască câteva săptămâni... Și în situația aceasta s-au aflat mulți evrei în Transnistria: le veneau musafiri din Țară! Unde i-au găzduit pe acei musafiri? În cocinele de porci unde se jură strâmba de Sonia Palty că au locuit evreii evacuați în Transnistria?! Ce fel de deportare a fost aia? Cum ar veni să aflăm că la Aiud sau la Canal veneau rudele să-și petreacă week-endul alături de cei dragi?!... Alături de Petre Țuțea, alături de Iuliu Maniu, de Gheorghe Brătianu... Da, a fost un holocaust în România, dar asta după august 1944... Au fost și mulți evrei în acel Holocaust, dar nu ca victime!... Ci de partea cealaltă a baricadei!

...Cade, potrivit lui Ioan D. Popescu, și minciuna cu evreii scoși la munci istovitoare, extenuante! Antonescu i-a deportat pe evreii suspecți în Transnistria nu ca să-i pună să muncească – cum a fost cazul lagărelor de deportare germane, ci ca să-i izoleze, să-i împiedice să se dedea la acte de sabotaj și diversiune în favoarea inamicului sovietic. I-a lăsat pe evrei să se descurce singuri! Să-și găsească de lucru, dacă nu le-a plăcut să stea cumiți în România! Astfel că principala preocupare pentru evreii din Transnistria a fost cum să găsească de lucru, ca să-și poată câștiga existența. Același Grotzman declară, la începutul depoziției sale: **„Printre evrei se știa că la Tiraspol (...) se poate câștiga o bucată de pâine prin muncă cinstită”** (pag. 184)

Cum s-au descurcat evreii „prin muncă cinstită” în Transnistria? Unii foarte bine. Cu ani în urmă, când nici nu se pomenea de vreun holocaust în Transnistria, un domn ne povestea la o cafea băută la Athenee Pallace cum și-a făcut el armata în Transnistria, cum a făcut avere! Făcea naveta Transnistria - București. Uniforma militară îl apăra de orice control, iar el venea la București cu sume mari de mărci germane „de ocupație”, valabile în teritoriile ocupate și administrate de germani. Le aducea de la evrei din Transnistria și le ducea unor evrei din București. Aceste mărci erau aceleași la Paris și la Odessa. Numai că la Odessa se procurau ușor și, via București, ajungeau în Franța, iar de acolo veneau, cumpărate pe acele mărci, bijuterii, opere de artă etc!... Nu l-am crezut! Dar după 1990 a apărut confirmarea, documentul, publicat chiar de un evreu: Teodor Wexler. În volumele masive de documente privind situația evreilor din România, răposatul Wexler, evreu de bună credință, a publicat și stenograma unei discuții despre evrei într-o plenară a PCR ținută în 1945, 5 octombrie. Iată ce spune Vasile Luca, în deplin consens și cu ceilalți comuniști participanți la discuție, majoritatea evrei: **„Și ce au făcut evreii din lagăre? Au venit cu saci de ruble. Au cumpărat ruble cu 5 lei și le-au vândut cu suta apoi. (...) În scurt timp au devenit milionari! (...) S-au îmbrăcat în uniforme rusești și au luat vitele de la țărani.”** (pag. 26-28)

Așadar, de la holocaustul din Transnistria evreii se întorc cu saci de ruble!...

Cum ar fi oare să aflăm că evreii s-au întors milionari de la Auschwitz?!... Cine ne-ar crede? Cine ne-ar mai crede că la Auschwitz a fost holocaust?!...

Iată însă că de la holocaustul din România te puteai întoarce cu „saci” de bani! Atunci cum rămâne cu acest holocaust, despre care unii, în frunte cu rabinul șef Moses Rozen, au afirmat că a început în România?! Tot ce se poate dovedi cu documente este că la noi, în România, țară unde *tout est pris à légère* a început **Holocashul**, chiar înainte de a se încheia Holocaustul, caz clar, indiscutabil, de protocronism românesc! Să vedem cine ne contestă și această prioritate mondială: **Holocashul a început în România!...** Avem dovezile necesare!

În fine, că tot vorbeam mai sus de umorul evreiesc, mi-e ușor de imaginat cât s-a râs la București, în cercurile evreiești cele mai înalte, pe seama evreilor fraieri din Occident! Aceștia erau bombardati cu scrisori prin care li se cerea ajutor material, bani adică, pentru a întreține lupta de rezistență armată împotriva asupririi și abuzurilor regimului dictatorial al Mareșalului! Acele scrisori vorbeau despre suferințe evreiești inimaginabile – cuvântul *inimaginabil* face real și credibil orice scenariu!, dar și despre faptele de vitejie ale halușimilor, evrei tineri din formațiunile paramilitare de auto-apărare a evreilor. Poduri aruncate în aer, trenuri pline de muniție și trupe deraiate și mitraliate, depozite de carburanți transformate în torțe imense etc., etc. Aceste compoziții literare (care au premers literatura realist-socialistă de după Eliberare, cu eminenți reprezentanți evrei) au avut mare efect în Occident, de pe urma lor veneau din America sume mari, mult peste nevoile Comunității, așa că un număr restrâns de activiși sioniști își opreau partea leului din acest ajutor! Gluma a ținut chiar și după ce autoritățile românești au intervenit și i-au arestat pe escroci. Norocul lor că au fost arestați. Nu au apucat să fie judecați, căci a survenit 23 august eliberator din pușcării! Așa că după 23 August 1944 au putut pretinde că sunt victime ale regimului, luptători anti-fasciști neînfricați! Cu pensiile și onorurile adiacente!... De data asta plătite de fraierii de români, nu de fraierii de evrei americani!... Alte glume, alte hohote de râs în sînul evreimii românești... Că și evreii sunt mari meșteri în a lua la mișto încercările vieții, ale istoriei!

Ce s-a mai râs și atunci când, tot după 1944, au început evreii să fie recompensați pentru suferințele din anii de dictatură antonesciană, mulți dintre ei cu diplome universitare și cu funcții intelectuale! Cei mai mulți evrei, cu Brucan în frunte, s-au vrut profesori universitari! Unul dintre ei a rămas de pomină printre ovrei: a cerut să fie numit conferențiar universitar, spre mirarea celorlalți. După ce și-a luat patalamaua în mână, colegii de ...catedră l-au întrebat de ce așa modest? De ce numai conferențiar?! Și ce au mai râs?! Bietul Ițic, care în viața lui nu călcase prin vreo universitate, nici măcar ca student repetent, crezuse, în ingenuitatea sa congenitală, că rangul de conferențiar este cel mai mare, doar despre profesori auzi la tot pasul! Iar el nu cunoscuse niciun conferențiar, așa că i-a plăcut și a ales să fie ceea ce nu înțelesese ce înseamnă!... Repet: ce s-a mai râs la Comunitate pe seamă aceluia evreu naiv și neinformați!... Drăguțul de el!...

Dar cel mai mult s-a râs totuși pe vremea lui Antonescu! Scosese Antonescu niște legi anti-semite de te cruceai! Pentru te miri ce fleac erau bieții evrei condamnați la zile întregi de reclusiune, de temniță! Uneori chiar și o săptămână! Cel mai puțin, o zi lumină, de expunere la stâlpul infamiei!... E drept, la acest din urmă supliciu barbar, de inspirație medievală, nu a fost supus decât un singur evreu, Alexandru Spiegel, din Hârșova! A fost acuzat – tata zicea că pe nedrept, pentru stocare de produse alimentare. Așa că la începutul lunii Ianuarie 1941, evreul nostru și trei țărani, cu aceeași culpă, au fost expuși în piața mare din Hârșova, să-i vadă lumea și să-i rușineze. Seara, la lăsatul întunericii, au fost trimiși acasă!... Nu se mai puteau ține bine pe picioare, căci din cauza frigului mântuiseră tot ce adusesse tata de mâncat și mai ales de băut, transformând locul de penitență într-un soi de piknik, improvizat în taxiul cu care tata a venit special de la Constanța, să nu rateze așa „oportunitate” de a-și exhiba anti-semitismul, „funciar la români”! (Am citat-o la Lya B.)

Am povestit această întâmplare pe site-ul meu, cu ceva vreme în urmă! Ca urmare, am fost căutat să mi se povestească ce se mai întâmpla la Constanța pe vremea Mareșalului când erau arestați evreii pe capete și condamnați, care la trei zile, care chiar la o săptămână de detenție. Pușcăria orașului era în plin centru, pe Tomis! Așa că era simplu pentru prietenii ovreiiului sau ai ovreilor întemnițați să se prezinte la închisoare și să ceară vorbitor cu condamnatul. Directorul închisorii, constănțean și el, băiat de oraș adică, aproba fără nicio reținere. Mai ales că pe mulți evrei îi cunoștea personal! Le era prieten!

La vorbitor, pe vremea aceea, se putea veni și cu de-ale gurii din bătrâni... Așa se face că sala de vorbitor se transforma într-una de chef! Chef chef! Numai lăutarii lipseau! Dar nu

totdeauna! Când și când, printre deținuți, se mai nimerea și vreun lăutar, doi! Că doar prigoana antonesciană i-a vizat și pe țigani! Împotriva voinței lor erau scoși din celula sordidă și întunecoasă și puși să le cânte boierilor constănțeni, greci, turci, români sau armeni, evrei! Trebuie spus că la Constanța au trăit cei mai mulți evrei care s-au împăcat bine cu paharul! Nu le-a fost teamă că în vin se află adevărul și l-ar putea rosti fără voia lor!... Nu aveau ce să ascundă! Așa se face că evreu este cel care a rostit fraza magică „**eu sunt de naționalitate constănțean!**...”

Mi-nchipui și ce „mișto monstru” s-a mai făcut în cercurile evreiești și pe seama ideii, de un umor tipic evreiesc, de a se atârna înscricționare *carne cusher* pe cadavrele legionarilor de care s-au folosit la înscenarea de la Abator, din ianuarie 1941... *Cadavrele legionarilor*, am zis! Nu ale evreilor! Evreii erau cu regia!...

În concluzie: s-au petrecut în acei ani scene și momente de omenie înălțătoare! La Constanța, la București, nu mai vorbesc în Ardeal! În Moldova, la Iași, în Basarabia și Transnistria! Unele patetice, altele, nu puține, de tot hazul! Vestitul haz de necaz românesc! L-au simțit și evreii, chiar în timp de cumplit război mondial! Puțini au fost evreii din România care au avut ocazia să-l pipăie cât a fost de cumplit! Privilegiul ăsta l-au avut numai românii, câteva sute de mii, la Cotul Donului, în munții Tatra...

...Așadar sunt tare și definitiv supărat pe evreii nemernici, mizerabili, care au scornit basna mizerabilă cu holocaustul din România! Îi iert pentru minciunile inventate, prin care s-ar discredita pentru vecie neamul românesc dacă ar fi luate în serios! E foarte ușor de demonstrat că sunt minciuni!... Nu-i mai crede nimeni!

Dar n-am să-i iert și nici Dumnezeu să nu-i ierte pe evreii care prin propaganda uriașă și stupidă dezlănțuită pe această temă mincinoasă au împiedicat să se afle despre momentele de excelență umană petrecute la așa zisul holocaust, momente care au ridicat valoarea ființei umane în general, nu numai în ipostaza ei românească! Au împiedicat consemnarea lor, ca momente de excelență românească, de omenie rodnică, în acțiune!

La aceste momente fantastice în ordinea morală a lumii face trimitere expresă chiar și Filderman, liderul evreimii, în *Testamentul* său: „**Am fost martor al unor miscătoare scene de solidaritate și de ajutor între români și evrei (s.n.) în anii de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor! Aș aminti doar câteva exemple:**

- **Grație intervenției energice a Mareșalului Antonescu, a fost oprită deportarea (în Germania – n.n., I.C.) a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina;**
- **El a dat pașapoarte pașapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol;**
- **Grație politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care, făcându-le să pară pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.”**

Subliniez apăsător secvența „**făcându-le să pară pierdute**”, „**să pară**”!...

Cum vă spuneam: curat la mișto! De mântuială! Treabă românească! Nici de un holocaust ca lumea nu am fost în stare!... Ditamai Mareșalul a ajuns „să se facă”! Să joace teatru! Să mimeze belirea evreilor! Să mimeze holocaustul!...

Așadar mult clamata confiscare a averilor evreiești a fost făcută *de sanchi*! La derută! Numai pe hârtie! Ca să dea satisfacție comisarilor europeni de atunci! Ce scandal!... Ce situație penibilă! Ce moment înălțător, de excelență românească!... Fără pereche în acei ani de dezumanizare mondială!

Din păcate, corul impostorilor și al calomniatorilor a acoperit glasul evreilor normali, al evreilor cinstiți! Nu puțini, dar totuși insuficienți, din păcate! Astfel că la șapte decenii de la acei ani de cumpănă ne-am ales nu cu inventarul amplu, cuprinzător, a tot cuprinzător dacă s-ar fi putut, și atât de reconfortant al faptelor de solidaritate umană românească cu evreimea disprețuită și urgisită pe tot continentul! Cu chiu și vai au răzbit prin fortificațiile uitării și ale ignorării, ale minciunii, ici și colo câte o mărturie, cum sunt cele mai sus comentate. Dar celelalte, despre care avem toate motivele să credem că n-au fost puține, cine le mai recuperează din hăul uitării?!

I-ați obligat prin teroare pe bieții oameni, evrei sau români, să le uite! Să le facă uitate, să le distrugă! Abia câteva au mai rămas, salvate ca prin minune!! Slavă Domnului, deși sunt puține, sunt suficiente ca să putem reconstitui adevărul! Un adevăr reconstituit din cioburi! Din cioburi atât de curat strălucitoare!

...De ce, domnilor evrei degenerați, activiști ai minciunii, de ce ați nesocotit dreptul nostru la adevărul integral despre omenia românească, a părinților noștri?! Despre faptele lor minunate?!

Chiar nu vă simțiți bine în fața Omului frumos împlinit ca Om?! Vă deranjează omenia? Cumva nu vă simțiți oameni?! Nu sunteți, împreună cu noi, fiii aceluiași Dumnezeu? Vă indispunea bunătatea noastră fără de leac, nedezmințită nici în cele mai grele clipe?! Vă umilea?! Vă complexa?! Vă umplea de venin?!...

Chiar țineți ca **nicio faptă bună să nu rămână nepedepsită?!...**

Ce milă și ce silă mi se face de voi?!...

Sictir din fața mea!, cum ar zice orice evreu din Constanța.

ION COJA

PS Spuneam mai sus, despre cartea de care m-am folosit, că prin titlul ei, ***Dosarele suferinței***, nu mi-a inspirat încredere și ani de zile, din păcate, am lăsat-o neatinsă! Iată de ce: În 1945, imediat după război, fiecare familie de evrei din România a primit o cartică, un chestionar lung, intitulat aproximativ la fel: ***Dosarul suferințelor unei familii evreiești***, cu aproape 80 de întrebări, privind anii de prigoană prin care au trecut evreii din România. Întrebări de genul: ***ce bunuri materiale v-au fost confiscate? Ați fost dat afară din servicii? Cât timp nu ați găsit de lucru după ce ați fost concediat? Etc., etc.*** **Cu privire la evreii ale căror suferințe au fost „încununare” prin moarte, prin exterminare, nu apare însă nici măcar o singură întrebare!** La pagina 2 este o întrebare vagă despre „victimele și dispăruții” din familia respectivă, iar când întrebarea devine mai detaliată, aflăm că prin termenul *victimă* se referă la „*arestări, maltratări, evacuări, expulzări, pagube*”! De asasinate, execuții în masă sau exterminare, genocid, pogrom, nici măcar o întrebare!

Așadar, la data când s-a întocmit acest chestionar de către însuși Congresul Mondial Evreiesc, conștiința colectivă evreiască nu avea în vedere, ca suferințe extreme îndurate de evreii din România, decât „*arestări, maltratări, evacuări, expulzări, pagube*”!... S-a adunat astfel un material documentar imens: peste 100.000 de „*dosare ale suferinței evreiești*”! **Acest material documentar extrem de prețios nu a fost niciodată adus în discuție de susținătorii genocidului din România.** De ce? Probabil pentru că prin conținutul lor faptic infirmă orice supoziție de genocid, de holocaust!

Mai mult, am primit informația că **acest fond documentar, aflat în arhiva Federației Comunităților Evreiești din România, a fost distrus!...** Nu mi-a venit să cred. Drept care am cerut, în temeiul legii, să ni se dea acces liber la acest fond! Am fost plimbați cu vorba, cum că fondul se află în reorganizare... Vom reveni cu cererea noastră apelând la justiție!

FCER este bugetată de statul român și este obligată să ofere publicului interesat accesul la arhive.

Mărturia profesorului RAOUL VOLCINSCHI

Subsemnatul RAOUL VOLCINSCHI, domiciliat în Cluj–Napoca, profesor universitar pensionar, membru al Asociației Foștilor Deținuți Politici din România, am de făcut următoarea declarație, în fața d-lui profesor Ion Coja :

Sunt originar din Cernăuți unde, în 1940, am trăit drama evacuării familiei mele din Cernăuți. Eram elev la liceul Aron Pumnul și făceam parte din echipa de fotbal Dragoș Vodă. Jucam la pitici. În Cernăuți erau trei echipe la care jucau tinerii evrei: Macabi, Borohov și Hasmonea. Deseori jucam românii cu evreii, meciuri agreabile, fără nici o tensiune de natură rasistă, antisemită sau antiromânească. Ne cunoșteam bine între noi, chiar dacă eram la școli diferite și trăiam în cartiere diferite.

În seara zilei de 27 iunie la radio Monte Carlo, pe care familia mea îl asculta cu regularitate, s-a anunțat că România este obligată să cedeze Basarabia și Bucovina. La radio București, încercând să aflăm ce se întâmplă, se comenta felul cum a decurs examenul de bacalaureat al principelui Mihai... Nimic despre ultimatum ! Tata însă ne-a pus să începem împachetarea lucrurilor din casă, în vederea refugierii noastre în Țară. A doua zi, de dimineață, tata m-a trimis să-mi scot actele școlare de la liceu, care urmau să-mi fie necesare înscrierii la școală în septembrie. Drumul meu de acasă până la liceu trecea prin Piața Unirii și prin fața Primăriei. Când am ajuns la primărie am văzut că în stradă zăceau cinci cadavre de soldați români, al căror sânge se scursesese în praful de pe caldarâm. Câțiva oameni de pe margine priveau consternați și derutați. Am întrebat ce se întâmplă, au venit deja rușii la Cernăuți ? Mi s-a răspuns că soldații au fost omorâți „de ăia” ! Și mi s-a arătat spre două automobile în jurul cărora se învârteau vreo 12-15 tineri civili, înarmați, unii aveau chiar două automate, unul în mână, altul la spate și se agitau să încapă toți în mașini. Îi cunoșteam pe toți, pe unii din vedere, pe alții personal sau după nume: Aufleger Feibiș, Fisher, Abacumov, Eisinger Siegfried. Jucam fotbal în formația de juniori a echipelor evreiești amintite. Au plecat strigând „Zum Flugplatz”!(„La aeroport !”) M-am întors acasă pe un drum ocolitor, căci se auzeau focuri de armă pe alte străzi.

În grupul amintit se afla și Sigi Bainer, pe care îl cunoscusem bine căci jucasem fotbal împreună, în câteva meciuri, ca adversari. L-am regăsit pe la mijlocul anilor '50, la securitatea din Cluj, când am fost anchetat și de câteva ori am fost bătut măr de acest Sigi Bainer. Am încercat să vorbesc cu el omenește, amintindu-i că ne cunoaștem bine și că n-are cum să vadă în mine un agent al puterilor imperialiste occidentale, cum eram acuzat. Mi-a spus de mai multe ori : „pentru trecut un monument, pentru prezent un glonț !”

Îl mai întâlneam de câteva ori în Cluj, fusese un mic contrabandist înainte de a se angaja la securitate, ca anchetator și bătauș. Când m-am eliberat am aflat că plecase în Israel.

Raoul Volcinschi